

JUAIZDIS
DAR NE VISKAS

Katherine Garbera

Kai meilė tampa tiesa

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Katherine Garbera

KAI MEILĖ TAMPA TIESA

Trijų knygų serija
„Ivaizdis dar ne viskas“.
Trečia knyga

Versta iš: Katherine Garbera, Billionaire Fake Out, 2023

© Katherine Garbera, 2023

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2024

© Miglė Karaliūnaitė, dizainas, 2025

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2025

ISBN 978-609-03-1065-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2025

Teigiamas.

Spoksodama į ant stalviršio gulintį nėštumo testą, ji papurtė galvą. *Dar kartą.* Turbūt ne taip suprato atsakymą.

Prašau, kad tik būtų ne taip supratusi.

Peizlei Kembel diena ne iš lengvųjų. Pa-skambinęs brolis pranešė, kad jų senąją kalytę Pašą ištiko dar vienas insultas ir teko vežti ją pas veterinarą, klientas bandė įtikinti, kad jei kreipsis į žurnalistus ir sieks įrodyti, jog turėjo teisę iškviešti policiją dėl po jo konteinerį besikuičiančio benamio, televizijos žiūrovai ant kabliuko užkibs, o penktas per pastarąsias dienas atliktas nėštumo testas buvo teigiamas.

Visas tris paprastai tobulai sustyguotas gyvenimo sritis apėmė chaosas. Bet dabar mintyse tik testo rezultatas.

Kaip ji leido, kad tai nutiktų?

Tiesa, Peizlė niekada nebuvo labai disciplinuota, bet impulsyviai irgi nesielgė. Ir būtų paprasta apkaltinti Džeką, jo dideles, viską aplink, net savo vardą privertusias pamiršti seksualias rudas akis. Bet, tiesą sakant, kaž-

kodėl būdama su tuo vyru jautėsi saugi, rodės, galiausiai rado namus – jų šilumos trūko nuo tėvų skyrybų.

Pasielgė kvailai, bet, žinojo, jausmai dažnai prieštarauja protui. Turėjo pasakyti jam, kad laukiasi. Atliko penkis nėštumo testus, nėra prasmės delsti. Po antro ar trečio galėtų tikėtis netikslių rezultatų, bet ne po penkto. Be to, atsiuntęs žinutę, jis paprašė pasipuošti gražiausia suknele, laukti jo viename prabangiausių restoranų Čikagos centre. Ten ketino pasakyti kažin ką svarbaus.

Peizlė nenumanė, apie ką Džekas nori pasikalbėti. Gal pagaliau rado padorų darbą. Nenorėjo Džeko teisti, bet jis jau šešis mėnesius dirbo už kampo įsikūrusiame sporto klube ir, deja, nebuvo pasaulinio lygio treneris. O gal ir buvo. Peizlė svarstė, ką jis ten veikė.

Uždirbo grašius. Jokių abejonių. Džekas pas ją atsikraustė po antro pasimatymo. Pirko, ruošė valgi, tačiau už visa kita mokėjo Peizlė. Tiesa, kartais jos pinigineje palikdavo šimto dolerių banknotus. Ir ji neprieštaravo.

Džekas sužavėjo ją ne stora pinigine, o riestu, į džinsus įspraustu užpakaliuku. Be to, ji galėjo leisti sau taip gyventi. Stengėsi plėsti sukurta verslą, jai su draugėmis priklausė

Imonė „IDG įvaizdis“. Centrinėje Amerikoje ji gerai žinoma, bet Peizlė siekė užkariauti visos šalies rinką. Žinojo, Kalifornijoje ir Niujorke buvo didesnių, sėkmingesnių panašių įmonių, stebėdama jų veiklą, tikėjosi, jog netrukus pavyks jas pralenkti.

Pasidažiusi lūpas, delnais persibraukė plaukus. Susirišo į kuodą prie kaklo. Kaktą dengiantys kirpčiukai, manė, švelnina jos veido bruožus. Pasipuošė dvisluoksne, kremine suknele, aksomą dengė gėlėmis siuvinėtas plokštes, permatomas audinys. Pasisukusi šonu pažvelgė į veidrodį. Taip, jau netrukus ši prigludusi suknelė bus maža.

Kūdikis.

Jai neblogai sekėsi apsimesti, kad nesilaukia. Dar kartą žvilgtelėjo į veidrodį. Ji visada svajojo sukurti šeimą... kada nors. Tiesą sakant, sunku suvokti, jog pilve auga maža pupelė. Veikiausiai supras tai tik pasakiusi Džekui. Ir, jei atvirai, Peizlė nenumanė, kaip jis sureaguos.

Bijojo, nors jau kurį laiką neleido sau šito jausti. Kiekvienoje situacijoje sugebėdavo įžvelgti ką nors gero, bet tai... netilpo galvoje. Norėjo parašyti Olivei su Delane, reikėjo, kad šiuo metu geriausios draugės būtų šalia.

Tačiau kūdikis Džeko, pirmiausia reikėtų pasakyti jam. Be to, jūdviejų laukia pasimatyti. Vylėsi... Peizlė giliai įkvėpė. Bandė įsivaizduoti reakciją, žinoma, tikėjosi, kad Džekas šokinės iš laimės. Bet gyvenime jau ne kartą teko nusivilti.

Liaukis! Kartais mintys nepaliaujamai sukosi, jokie žodžiai nepajėgdavo jų sustabdyti.

Čikagoje dabar gruodis, Peizlė apsigobė akominiu apsiaustu, artėjant šventėms, mėgdavo pasipuošti. Giliai įkvėpė. Išėjus iš pastato, prie šaligatvio jos jau laukė Delanės rolsroisai.

– Labas vakaras, panele Kembel. Šįvakar aš jūsų, – išlipęs iš automobilio ištare draugės vairuotojas Lailas.

– Ar žinote, kur važiuoti?

– Taip, panele. Tiesiog sėskit ir atsipalaiduokit.

Jis atidarė galines dureles. Ant sėdynės gulėjo į ryškų popierių įvyniota dovana, prisegtas vokas su jos vardu.

Įsitaisiusi Peizlė prisisegė saugos diržą ir atplėšė voką. Viduje buvo per pusę sulenktas išpuoštas, kartoninis laiškas – žinutė nuo Džeko. Visur atpažintų jo grubią, nelygią rašyse-

ną.

Peizle,

*noriu, kad šį vakarą viską pamirštum.
Leisk tave priblokšti. Taip atsidėkosiu tau
už praėjusius šešis mėnesius.*

Džekas

Širdis nusirito į kulnus. Ar tai reiškė norą ir toliau su ja būti? Ar mandagiai stengiasi atsi-sveikinti?

Peizlei išlipus iš rolsroiso, Šonas neteko amo. Taip nutikdavo kaskart ją pamačius. Ji kaip visada labai graži, širdelės formos veide spin-dėjo nuostabios pilkšvai melsvos akys, kaktą dengė vešlūs, rudi kirpčiukai.

Tačiau šį vakarą Peizlė atrodė *pribloškiamai*.

Suknelė pasakiška. Elegantiška, aukšta apy-kaklė, juodos, kiek pūstos, nériniuotos, žvaigždėmis ir mėnuliu siuvinėtos, įžymųjį Vincento van Gogo paveikslą „Žvaigždėta nak-tis“ vaizduojančios rankovės. Suknelės viršus prigludęs prie rankų, krūtinės, paryškino liau-ną liemenį, apačioje platėjo. Iš toli gerai nesi-matė, bet, regis, tai aksomas. Dizainerio kur-tos suknelės apačia taip pat siuvinėta žvaigž-

dėmis ir mėnuliu, siekė kulkšnis. Iš aukštakulnių basučių su auliuku kyšojo pirštai. Rankose ji laikė dygsniuotą *Chanel* delninę su grandinėle.

Peizlė pasitempusi, pasipuošusi, bet stovėdama spoksojo į Šoną, rodė... nerimavo. Tiesa, pats buvo su kepure, tačiau galbūt ji pastebėjo, kad jis pakeitė plaukų spalvą. Galbūt suprato, kas jis iš tiesų.

O gal ne.

Vienaip ar kitaip, šį vakarą Šonas jai atskleis apie save tiesą. Bet nenorėjo to daryti namie, jos bute, kur pastaruosius šešis mėnesius kartu gyveno. Troško viską papasakojęs parodyti, koks yra iš tikrųjų.

Todėl įdėjo nemažai pastangų. Užsakė visą restoraną, persidažė plaukus natūralia, tamsiai ruda spalva, nusiskuto nuo pirmo jų susitikimo augintą barzdą. Ir ką šį vakarą vilkėjo? Jam siūtą *Hugo Boss* kostiumą. Šonas su šiuo prekės ženklu bendradarbiavo ruošdamasis Padėkos dienos savaitgaliui ir, ironiška, čia važiuodamas pastebėjo jų kurtus drabužius reklamuojančią skelbimų lentą.

Vienas kitam nusišypsojus, jis dar kartą nužvelgė priešais stovinčią nuostabią moterį.

Peizlės plaštakos slėpėsi jo dovanotoje kailinėje movoje, ant vienos rankos kabojo raudonas, švelnus, jos mėgstamas apsiaustas.

Pastebėjusi už jo nugaros stovintį žirgą ir karietą, Peizlė linktelėjo.

– Iš pradžių pamaniau, kas per velnias, bet dabar viską supratau, – tarstelėjo eidama.

Peizlei artėjant, pastebėjo jos plaukuose kečias snaiges, ištiesęs ranką nubraukė, apgaubė pečius apsiaustu.

– Ar tam per šalta? – paklausė mostelėdamas į žirgą su karieta.

– Tikrai ne! Kaip nuostabu! – šūktelėjo ji. – Su juodu kostiumu, nusiskutęs atrodo labai gražiai. Primeni kitą matytą žmogų... Kaip anksčiau nepastebėjau, kad turi tokį išraiškinę smakrą?

– Nes paprastai žiūri į kitas mano kūno vietas, – atrėmė šyptelėjęs.

– Nieko negaliu padaryti – turi labai stangrą užpakaliuką.

Nusijuokęs Šonas padėjo jai įlipti į karietą, prisėdęs šalia, abiejų kojas užklojo stora vilnone antklode. Vairuotojas ištiesė termosą su karštu šokoladu, nusiuko ir karieta pajudėjo.

Šonas giliai įkvėpė ir apkabinęs siaurus Peiz-

lės pečius prisiglaudė ją. Žinojo, jei ir toliau apsimetinėtų Džeku, išvengtų laukiančių pokyčių. Vaidindamas galėtų ramiai gyventi. Bet ar ilgai?

Negalės jai amžinai meluoti, be to, savaitės pabaigoje turi grįžti į Los Andželą, ten jo lauks žurnalistai. Privalo dar šįvakar prisipažinti. Daugiau jokių išsisukinėjimų.

Šonas norėjo būti romantišku vyru, tokiu jau buvo ne kartą. Troško, kad Peizlė jaustųsi pati svarbiausia, suprastų, jog melavo jai ne iš blogos valios, tik siekdamas apsaugoti.

Pasikasęs sprandą, svarstė, kaip šaltu protu besivadovaujanti ir nuoširdi mergina sureaguos į jo žodžius. Nebus lengva. Šonas jautė turėjęs apie tai papasakoti anksčiau.

Sakykim, prieš dvi savaites, jai pakvietus kartu švęsti Kalėdų. Tą vakarą, gulint priešais elektrinį židinį, Peizlė skendo glėbyje, o jis jautėsi kaip niekada laimingas.

Tuomet tiesa vos neišsprūdo iš lūpų. Kol filmas nebūdavo baigtas, jis nemėgo kalbėti apie savo personažą. Tiesą sakant, vaidino į Čikagos gyventoją Džeką panašų vyrą. Kai kurios scenarijaus eilutės tiktu ir jam. Bet tikras gyvenimas sudėtingesnis, ir jis meldė, kad

Peizlė tai suprastų, jei po šio vakaro dar sutiks su juo kalbėtis.

- Tavo laiškėlis šiek tiek paslaptingas, - ištarė Peizlė.

- Tikrai? - pasiteiravo. - Jis turėjo būti romantiškas.

- Dabar suprantu. Nebuvau tikra, maniau, gal prieš išsiskiriant stengiesi atsidėkoti už šešis mėnesius sekso.

Jis mirktelėjo. Nejaugi nejučia išsidavė? Nes žinojo - prisipažinus viskas pasikeis. Kas kad Peizlė kitokia. Ji geriau nei kas kitas suprato įžomybes, jų įvaizdį visuomenėje. Tačiau tai nereiškė, jog ji jam atleis už melą.

- Džiaugiuosi, kad dabar tai supranti, - tarė. - Bet noriu tau pasakyti šį tą svarbaus.

- Gerai. Aš taip pat.

Peizlė turi naujienų? Jis tiek daug galvojo apie savo prisipažinimą, kad nebuvo kada atkreipti dėmesio į ją. Buvo įsitikinęs, kad jiedu vienas kito nemylėjo, - jis negebėjo mylėti. Augdamas nepatyrė meilės, šilumos. Todėl išmoko *apsimesti* įsimylėjęs, bet iš tiesų buvo tikras, jog patirti šį jausmą jam nelemta. Tačiau Peizlė patiko. Ir grįžęs į savo gyvenimą Los Andžele, mielai ir toliau su ja susitikinėtų.

- Moterims pirmenybė, - murmtelėjo Šonas.

Sau sakė, kad elgiasi džentelmeniškai. Be to, žinojo, jog pastarąsias porą savaitių Peizlė dirbo kaip niekada daug, stengėsi rasti klientų už centrinės Amerikos ribų. Daugybę vakarų, kartu gulint lovoje, jis klausėsi, kaip Peizlė dėstė savo ateities planus. Šonui patiko jos svajonės ir tai, kad jam tai pasakojo.

Los Andžele moterys taip nesiėlgė. Jos nuolat prašydavo padėti kur nors patekti. Peizlė lengvų kelių neieškojo.

- Ne, viskas gerai. Noriu išgirsti, ką nori man pasakyti, - galiausiai atsakė, ištraukusi ranką iš movos, uždėjo švelnius pirštus ant jo pirštinių. Pakėlė akis, jos žvilgsnis buvo atviras, šiek tiek nedrąsus.

Jis kartojo sau, kad neturėtų jaustis kaltas, bet tai nepadėjo. Be to, regis, Peizlė lyg nesa-
va, jis dar kartą pagalvojo, jog ji kažkokiu būdu sužinojo apie jo tikrąją tapatybę. Tai viską palengvintų.

- Ar naujiena susijusi su manimi? - paklausė jis.

Jei taip, Šonas pradės pasiruoštą kalbą apie konfidencialumą filmavimo aikštelėje ir kitus dalykus.

- Susijusi, - sušnabždėjo Peizlė. - Bet pasakydama dabar, padarysiu tai ne taip, kaip norėčiau. Man reikia kelių minučių susikaupti.

- Nagi, - taręs ją apkabino ir pabučiavo.

Ketino ją paguosti, bet užplūdus aistrai teko tai pamiršti. Nepajėgė atsiplėšti nuo jos lūpų, jautė, kad galbūt bučiuoja jas paskutinį kartą. O dabar, kankinant nežinomybei dėl jos reakcijos, jam jos reikėjo net labiau.

Peizlė apglėbė Šono pečius, pražiojusi lūpas palenkė galvą į šoną geidulingam bučiniui. Dieve, kaip jos troško.

- Ar tai padėjo nusiraminti? - paklausė kilstelėjęs galvą.

Užuot atsakiusi, ji nuleido akis.

Tai jį gąsdino. Ką ji pasakys? Ir kodėl taip nerimavo? Bet dabar buvo metas atskleisti savo naujienas.

- Na, tai nebus paprasta...

Peizlė pakėlė akis.

- Sakei, neketini su manimi atsisveikinti, - pertraukė ji.

- Neketinu.

- Tai kas yra? - neatlyžo.

- Nesu tas, kuo mane laikai. Tiksliau, esu, bet ne visai....